

Κορωνοϊός: «Ένας άγιος επί γης... Καλό παράδεισο πάτερ Γαβριήλ» - Το «αντίο» στον ιερομόναχο που πέθανε από τον ιό

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\) / Υγεία και ιατρικά θέματα](#)

«Ένας άγιος επί γης... Καλό παράδεισο πάτερ Γαβριήλ» - Με αυτά τα λόγια αποχαιρετούν τις τελευταίες ώρες φίλοι και γνωστοί τον ιερομόναχο πατέρα Γαβριήλ, κατά κόσμον Μιχάλη Νικολαΐδη, ο οποίος, έφυγε χτυπημένος από τον κορωνοϊό σε ηλικία 53 ετών.

Ανείπωτη θλίψη έχει σκορπίσει σε όσους τον γνώρισαν ο θάνατος του 53χρονου ιερομόναχου πατέρα Γαβριήλ, κατά κόσμον Μιχάλη Νικολαΐδη.

Η ζωή του έμοιαζε και ήταν μία διαρκής πάλη προκειμένου να επιβιώσει σε έναν κόσμο που δεν αντέχει το διαφορετικό. Ο Μιχάλης Νικολαΐδης ήταν πολύ κοντός, σχεδόν νάνος, με το σωματικό του πρόβλημα να τον κάνει αντικείμενο bullying, ιδίως κατά τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Παρόλα αυτά δεν το έβαλε κάτω. Γυρνώντας την πλάτη σε κοροϊδίες και ειρωνείες πάλεψε, σπούδασε, εργάστηκε ως νοσηλευτής και προβιβάστηκε στην θέση του διοικητή στην υπηρεσία πρωτοκόλλου του νοσοκομείο Καβάλας.

Παράλληλα ήταν μέλος των Γιατρών του Κόσμου, έτρεχε σε συσσίτια και βοηθούσε για τους φτωχούς. Πριν από σχεδόν δύο χρόνια πήρε την απόφαση να ακολουθήσει τον δρόμο του Θεού και χειροτονήθηκε ιερέας χωρίς ωστόσο να εγκαταλείψει το πόστο του. Όσοι τον γνώρισαν μιλούν για έναν «άγιο επί γης» και τον αποχαιρετούν με τα παρακάτω λόγια: «Ο Μιχάλης μας, πέθανε χτες. Ήρθε, δίδαξε ήθος και Αγάπη κι έφυγε. Δυστυχώς κανείς μας δε μπόρεσε να πάει στην κηδεία του. Επιτρέπονται μόνο 9 άτομα. Ο Μιχάλης είχε ένα σωματικό πρόβλημα. Ήταν κοντός, σχεδόν νάνος. Πάλεψε, σπούδασε νοσηλευτική και επί χρόνια δούλευε σαν νοσηλευτής και σε κλινικές του νοσοκομείου και στα χειρουργεία. Μονίμως κουβαλούσε ένα σκαμνάκι μαζί του. Για να ανεβαίνει και να φτάνει τους ορούς ή να δίνει τα εργαλεία στους χειρουργούς όταν ήταν στα χειρουργεία. Ο Μιχάλης δέχτηκε μεγάλες κοροϊδίες, αλλά ποτέ δεν θύμωσε. Με κανέναν.

Πάντα ήταν γελαστός, σε κανέναν δεν κράτησε μούτρα, σε κανέναν δεν σταμάτησε να λέει «καλημέρα», σε κανέναν δεν αρνήθηκε βοήθεια. Πριν από καμιά 10αριά χρόνια, ο Μιχάλης μετατέθηκε στο Διοικητικό. Έφτασε να πάρει και θέση προϊσταμένου. Ήταν μέλος των Γιατρών του Κόσμου, έτρεχε στα συσσίτια, μάζευε για τους φτωχούς, έδινε τα πάντα. Και είχε όνειρο να γίνει ιερέας. Και έγινε. Πριν 2 χρόνια. Ιερέας χωρίς μισθό. Ο μισθός του ήταν αυτός που πληρωνόταν από το νοσοκομείο.

Όλη την εβδομάδα ερχόταν στο νοσοκομείο με το ράσο του. Μόλις έφτανε στην είσοδο, έβγαζε το ράσο και έμενε με το πουκάμισο. Ο Μιχάλης έγινε μοναχός και μετά ιερομόναχος. Ήταν άγαμος. Και ως μοναχός, στην κουρά του, του δόθηκε το όνομα Γαβριήλ. Τα σαββατοκύριακα έφευγε και πήγαινε στη Μητρόπολή του, στις Σέρρες. Εκεί είχε ζητήσει να τον στέλνουν να λειτουργεί σε μακρινά και απομονωμένα χωριά που δεν είχαν μόνιμο ιερέα. Βουνά και λαγκάδια. Και πέρσι τον χειμώνα, τον θυμάμαι μονίμως κρυωμένο γιατί υπήρχαν χωριά που το αυτοκίνητο δεν έφτανε από τα χιόνια και το έπαιρνε με τα πόδια μέχρι να φτάσει. Μετά τη λειτουργία, έμενε στα χωριά.

Έμπαινε στα σπίτια των κατοίκων. Μάθαινε τι προβλήματα έχουν. Ξεχασμένοι άνθρωποι, είχαν βρει κάποιον να τους νοιάζεται. Δεν ήταν λίγες οι φορές που τους έφερνε και στο νοσοκομείο, κανόνιζε να τους δουν οι δικοί μας γιατροί γιατί κάποιοι ήταν παραμελημένοι. Και πάντα γελούσε ο Μιχάλης μας. Και πέθανε. Της ζωής η μόνη βεβαιότητα, ο θάνατος. Τα γράφω σαν μνημόσυνο. Υπάρχουν πολλοί Μιχάληδες, αλλά εγώ αυτόν ήξερα...»

*Ο ιερομόναχος πατέρας Γαβριήλ, 53 ετών πέθανε το μεσημέρι της Παρασκευής στη ΜΕΘ του νοσοκομείου Καβάλας, όπου νοσηλευόταν εδώ και μέρες με

κορωνοϊό. Η κηδεία του έγινε εχθές.

Πηγή: protothema.gr